

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 557/2017-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] zastúpenej LAWS, s. r. o., Rajská 7, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Róbert Lenčéš, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo V 18/2015 z 31. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Konanie o sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDACTED]
z a s t a v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo V 18/2015 z 31. mája 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti sťažovateľa a z príloh k nej priložených vyplýva, že Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozhodol rozsudkom z 2. júla 2014 tak, že ponechal v celom rozsahu v platnosti špecifikovaný zmenkový platobný rozkaz krajského súdu.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalovaný – Slovenský plynárenský priemysel, a. s. (ďalej len „žalovaný“). O odvolaní rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Obo 38/2014 z 30. marca 2015 tak, že rozsudok krajského súdu z 2. júla 2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ podal proti uzneseniu najvyššieho súdu z 30. marca 2015 dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol.

Sťažovateľ namieta právny záver najvyššieho súdu, podľa ktorého nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) z dôvodu, že výsledkom odvolacieho konania je vrátenie veci súdu prvého stupňa. Na základe tohto záveru sa najvyšší súd ako dovolací súd nezaoberal ďalšími dovolacími námietkami sťažovateľa. Sťažovateľ poukazuje na to, že vada podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP mala spočívať v postupe odvolacieho súdu, ktorý predchádzal vydaniu jeho uznesenia. Podľa sťažovateľa argumentácia najvyššieho súdu *„obsahuje vnútorný rozpor, pretože v prípade ak sa dovolací súd nezaoberal námietkami žalobcu (Sťažovateľa) ako takými, ani nemohol dospieť k záveru, že k procesnému pochybeniu zo strany odvolacieho súdu nedošlo!“*.

Sťažovateľ navyše namieta, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je riadne odôvodnené, keďže *„konkrétne dôvody NS SR pre vydanie jeho rozhodnutia, t. j. že k procesným pochybeniam nedošlo, nie sú vôbec odôvodnené!“*.

Sťažovateľ napokon argumentuje, že postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní bolo porušené právo na rovnosť účastníkov v konaní. V tejto súvislosti poukazuje na to, že žalovaný doručil svoje vyjadrenie k dovolaniu sťažovateľa 27. augusta 2015, pričom ani krajský súd, ani najvyšší súd mu toto vyjadrenie nedoručili. S uvedeným podaním sa sťažovateľ oboznámil pri nahliadnutí do spisu v januári 2016 a následne podal svoje stanovisko k predmetnému vyjadreniu žalovaného. V napadnutom uznesení sa najvyšší súd nijako nezaoberal so stanoviskom sťažovateľa k vyjadreniu žalovaného a s jeho argumentáciou sa nijako nevysporiadal. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza:

„Skutočnosť že vo vzťahu k tomuto vyjadreniu Sťažovateľ podal dňa 4. 5. 2016 vyjadrenie do konania však v Uznesení už úplne absentuje. Námietskami Sťažovateľa sa tak NS SR ani nezaoberal. Na rozdiel od toho však s argumentáciou žalovaného vo vyjadrení k dovolaniu sa NS SR rozhodne zaoberal... Uznesenie vychádza a stotožňuje sa s názormi žalovaného prezentovanými vo vyjadrení žalovaného k dovolaniu. Dokonca na strane 11 bod 4/ Uznesenia je uvedený názor dovolacieho súdu, ktorý je doslovným opisom názoru vyjadreného vo vyjadrení žalovaného!“

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, práva podľa čl. 6 dohovoru a práva podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu a žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby zaviazal najvyšší súd nahradiť mu trovy konania.

Sťažovateľ tiež navrhuje, aby ústavný súd rozhodol podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia. Podľa sťažovateľa odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia

„nie je v rozpore so žiadnym dôležitým verejným záujmom, pričom výkon uznesenia by neznamenal pre Sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti.

Predmet sporu je mimoriadne citlivý, spor trvá už vyše 16 rokov, preto je viac ako nevyhnutné umožniť sťažovateľovi v plnom rozsahu uplatniť svoje práva a umožniť súdom Slovenskej republiky nestranne a nezávisle vo veci rozhodnúť.“

Ústavnému súdu bolo 7. júna 2017 doručené podanie sťažovateľa označené ako „Späťvzatie Ústavnej sťažnosti...“, v ktorom sťažovateľ uvádza: „... týmto Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu berie Ústavnú sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 12485/2016 v celom rozsahu späť a žiada, aby Ústavný súd Slovenskej republiky konanie o nej v celom rozsahu zastavil.“

Ústavný súd vo veci sťažovateľa nezistil žiadne dôvody na to, aby rozhodol o nepripustení späťvzatia sťažnosti, a preto podľa § 54 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017